

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΕΙΣ ΚΑΝΑΝ ΤΗΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ

Τήν Κυριακήν, 10^α / 23^η Ἀπριλίου 2017, Κυριακήν τοῦ Θωμᾶ, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου εἰς Κανᾶν τῆς Γαλιλαίας τό γεγονός τῆς ψηλαφήσεως τοῦ Κυρίου ὑπό τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ.

Ἡ Ἐκκλησία ἀναμιμνήσκεται κατά τήν ἑορτήν ταύτην ὅτι ὁ Ἀναστάς Κύριος ἐνεφανίσθη εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ «οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, ἥτοι τό ἀπόγευμα τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεως, ὅτε ὁ Θωμᾶς δέν ἦτο μετ' αὐτῶν καί δέν ἐπίστευσεν ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, ὅτε δέ μεθ' ἡμέρας ὀκτώ καί πάλιν ἐνεφανίσθη ὁ Κύριος «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων», ὁ Θωμᾶς ἦτο μετ' αὐτῶν καί προεπράπη ὑπό τοῦ Κυρίου νά Τόν ἐγγίσῃ καί νά τόν ψηλαφήσῃ καί τότε ὁ Θωμᾶς ἀνεφώνησεν «Ὁ Κύριός μου καί ὁ θεός μου», (Ἰωάν.20, 24-29).

Τό γεγονός τοῦτο ἔχει ἐπικρατήσῃ νά ἐορτάζηται εἰς τήν Κανᾶν τῆς Γαλιλαίας τήν ὀγδόην ἀπό τῆς Ἀναστάσεως ἡμέραν.

Τῆς ἑορτῆς ταύτης προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, γενόμενος δεκτός ἐν ἀρχῇ ὑπό τῶν Προσκόπων εἰς τήν ἀρχήν τῆς ὁδοῦ πού ὁδηγεῖ εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῆς Κανᾶ καί ἐν συνεχείᾳ ὑπό τῶν Ἱερέων ἐνδεδυμένων πρό τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κανᾶ, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων καί Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, διακονούντων εἰς τάς Ἱερᾶς Μονάς καί τάς ἐνορίας τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναζαρέτ, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ διακόνου π. Ἀναστασίου, ψαλλόντων τῶν Ἱεροψαλτῶν καί ψαλτριῶν τῆς ἐνορίας ταύτης ἑλληνιστί καί ἀραβιστί καί μετέχοντος εὐσεβοῦς Ὁρθοδόξου ἐκκλησιάσματος τῆς Κανᾶ καί τῶν ὁμόρων πόλεων, καθώς καί εὐλαβῶν προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Κύπρου, Ρωσίας καί Ρουμανίας.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα». Ἐλᾶτε νά πιοῦμε καινούργιο ποτό, πού δέν ἀναβλύζει θαυματουργικά ἀπό ἄγονο βράχο, ἀλλὰ ποτό πού εἶναι πηγὴ ἀφθαρσίας καί πού ἔκανε νά πηγᾷ ἀπό τόν τάφο ὁ Χριστός, πάνω στόν ὁποῖο εἴμαστε στερεωμένοι», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί.

Ἡ λαμπρόφορος ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἡ ὁποία (Ἀνάστασις) διεβίβασεν ἡμᾶς ἐκ τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς εἰς τήν αἰώνιον ζωήν, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἵνα εὐχαριστιακῶς, δηλαδή λειτουργικῶς πανηγυρίσωμεν τήν μνήμην τῆς ἀρχῆς τῶν

σημείων, ἣν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καί ἐφανέρωσεν τήν δόξαν αὐτοῦ καί ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν οἱ μαθηταί αὐτοῦ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, (Ἰωάν. 2,11).

«Ἡ ἀρχή τῶν σημείων», δηλονότι τό πρῶτο θαῦμα, διά τοῦ ὁποίου ὁ Ἰησοῦς ἐφανέρωσεν τήν δόξαν Αὐτοῦ εἶναι ἡ μεταβολή τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον, «τό ὕδωρ οἶνον γεγεννημένον» (Ἰωάν. 2,9) κατά τήν παρουσίαν Αὐτοῦ εἰς τόν γάμον τοῦ φίλου αὐτοῦ Σίμωνος τοῦ Κανανίτου.

Τό ὕδωρ ὡς γνωστόν ἀποτελεῖ ἀναγκαιότατον συστατικόν τῆς βιολογικῆς λειτουργίας τοῦ ἀνθρωπίνου ὁργανισμοῦ. Διά τοῦτο καί ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, ὡς ἱστορεῖ τό βιβλίον τῆς Ἑξόδου ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ (Ἑξοδ. 17,1-7), ἐπάταξε τήν πέτραν ἐν Χωρήβ κατ' ἐντολήν τοῦ Κυρίου καί ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῆς ὕδωρ καί ἔπιε ὁ λαός αὐτοῦ», (Ἑξ. 17,6). Τό ὕδωρ τοῦτο, τό ὁποῖον ἦτο φυσικόν, ἐξῆλθε θαυματουργικῶς μέν ἀλλά ἐκ πέτρας ἀγόνου, δηλαδή μή γονίμου καί μή παραγωγικῆς. Τοῦτο ἐξ ἄλλου εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τήν Σαμαρείτιδα γυναικα. «Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, δηλαδή τοῦ φυσικοῦ, διψήσει πάλιν, ὅς δ' ἂν πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον», (Ἰωάν. 4,14).

Μέ ἄλλα λόγια τό ὕδωρ, τό ὁποῖον δίδει ὁ Χριστός εἶναι τό Ἅγιον Αὐτοῦ Πνεῦμα, τό ὅποῖον ἔδωκεν εἰς τοὺς μαθητάς καί ἀποστόλους Αὐτοῦ μετὰ τήν Ἀνάστασιν Του. Καί τοῦτο, διότι ἡ ἐκ νεκρῶν τριήμερος Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ μετέβαλε τόν τάφον τῆς φθορᾶς εἰς πηγὴν ἀφθαρσίας, δηλονότι εἰς τάφον ζωῆς αἰωνίου. Ἰδοὺ λοιπόν διά τί καλούμεθα νά «πίωμεν πόμα καινόν».

Τό δέ «πόμα καινόν» δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό τίμιον καί ζωηρόν αἶμα τοῦ Ἀναστάντος Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου καλούμεθα νά γίνωμεν κοινωνοί καί συμμέτοχοι. Τό «καινόν πόμα» εἶναι τό αἶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τό «αἶμα Αὐτοῦ τό τῆς Καινῆς Διαθήκης τό περί πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν», (Ματθ. 26-28). Τό «καινόν πόμα» ἀφορᾷ εἰς τήν αἰώνιον ζωὴν καί τήν ἡμετέραν Ἀνάστασιν κατά τήν ἐσχάτην ἡμέραν τῆς κρίσεως. «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἶμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καί ἐγὼ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ, ἡ γάρ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστὶ βρῶσις καί τό αἶμα μου ἀληθῶς ἐστὶ πόσις. Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἶμα, ἐν ἐμοὶ μένει καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν 6, 54-56), λέγει Κύριος.

Τό ὄντως μέγα καί ἱερὸν μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, τό γνωστόν ὡς «Ὁ τοῦ Κυρίου δεῖπνος» ἀποτελεῖ πρόγευσιν τῆς χαρᾶς καί τῆς εὐφροσύνης τοῦ Δείπνου τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. «Ταῦτά εἰσιν αὐτό τό σῶμά μου καί αὐτό τό αἶμά μου». Ὡς περ γάρ ὑπερφυῶς ἐθέωσε τήν προσληφθεῖσαν σάρκα (Ὁ Χριστός), οὕτως ἀπορρήτως μεταποιεῖ καί ταῦτα εἰς αὐτό τό ζωοποιόν Αὐτοῦ Σῶμα καί εἰς αὐτό τό τίμιον Αὐτοῦ Αἶμα», διδάσκει ὁ Ζιγαβηνός.

Ἡ παρουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς μητρὸς Αὐτοῦ ἐν τῷ γάμῳ τῆς εὐλογηθείσης πόλεως ὑμῶν Κανᾶ ὡς καί τῆς μεταβολῆς τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον καλόν, ἀφορᾷ καί εἰς τόν πνευματικόν γάμον τοῦ συνδέσμου, δηλονότι τῆς Ἐκκλησίας ὡς νύμφης καί τοῦ Χριστοῦ ὡς νυμφίου.

Εἰς τόν πνευματικόν τοῦτον γάμον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ Πατρός ὁ μονογενὴς αὐτοῦ Υἱὸς καί Λόγος θά πῖνῃ ἐκ τοῦ καινοῦ πλέον «γεννήματος τῆς ἀμπέλου», δηλαδή τοῦ νέου καί καλοῦ οἴνου μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ: «λέγω δέ ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ πῖω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης,

ὅταν αὐτό πίνω μεθ' ὑμῶν καινόν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς μου», (Ματθ. 26,29).

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ἡ λαμπροφόρος αὐτοῦ Ἀνάστασις ἀποτελοῦν τό στερεόν θεμέλιον τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς Χριστόν ἐσταυρωμένον καὶ ἀναστάντα, ὡς κηρύττει καὶ ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Κατὰ τὴν χάριν τοῦ θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, ἄλλος δέ ἐποικοδομεῖ. Ἐκαστος βλεπέτω πῶς οἰκοδομεῖ. θεμέλιον γάρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρά τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός», (Α' Κορ. 3, 10-11). Τοῦτο ἐξ ἄλλου ἐπιβεβαιοῖ καὶ μαρτυρεῖ ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς, ὁ ὁποῖος εἶπεν εἰς τούς συμμαθητάς αὐτοῦ:

«ἐάν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χειρὰ μου εἰς τὴν πλευράν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω. Καί μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταί αὐτοῦ καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν. ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπεν· εἰρήνη ὑμῖν· εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χειρὰς μου, καὶ φέρε τὴν χειρὰ σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. καὶ ἀπεκρίθη Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὁ Κύριός μου καὶ ὁ θεός μου», (Ἰωάν. 20,26-28)

Ναὶ ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Χριστὸς εἶναι «ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες», (Α' Πέτρ. 2,6). «Ὁ δέ πιστεύων ἐπ' Αὐτῷ οὐ μὴ καταισχυνηθῇ», (Α' Πέτρ. 2,6). Ὁ Χριστὸς, κηρύττει ὁ σοφὸς Παῦλος, «ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον εὐηγγελίσατο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς», (Ἐφ. 2,17).

Τὴν εἰρήνην ταύτην τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ οὐδεὶς δύναται νὰ κατανοήσῃ «ἐάν μὴ τις γεννηθῇ ἄνωθεν, δηλονότι ἐάν μὴ τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος. Καὶ τοῦτο διότι «τό γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς σὰρξ ἐστὶ καὶ τό γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου Πνευμά ἐστιν», (Ἰωάν. 3,6), λέγει Κύριος.

Μέγα ὄντως τό μυστήριον τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ οἰκονομίας. Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἁγίαν Ἀνάστασιν καὶ μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ὡς ἐν μέσω τῶν μαθητῶν Σου παρεγένου Σωτὴρ τὴν εἰρήνην διδούς αὐτοῖς, ἐλθέ καὶ μεθ' ἡμῶν καὶ σῶσον ἡμᾶς καὶ εἰρήνευσον τὴν περιοχὴν ἡμῶν καὶ τὸν κόσμον σου ἅπαντα», Χριστὸς Ἀνέστη.

Τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεία τρίς περίξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, τὴν λιτανείαν δέ ἠκολούθησεν ἐκδήλωσις τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου εἰς τό προαύλιον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ ἀναστάσιμος τράπεζα, παρατεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου.

Εἰς τὴν τράπεζαν ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει καὶ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα. Εἴπωμεν ἀδελφοί καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς. Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν. Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος»

Ἐντιμότατε Κύριε Δήμαρχε,

Ἀξιότιμοι Κύριοι Ἐπίτροποι τῆς Ἐκκλησίας,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί κ.τ.λ.

Ἡ ἐορτή τῶν ἐορτῶν καί πανήγυρις τῶν πανηγύρεων, δηλονότι ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀφορᾷ σύμπαντα τόν κόσμον, μάλιστα δέ εἰς τήν σύγχρονον ἡμῶν ἐποχήν, ὁπότε ἡ ἀνθρωπότης ζαλισμένη ἀπό τήν ραγδαίαν ἐξέλιξιν τῆς τεχνολογίας, ἀλλά καί ἀπεγνωσμένη ἀπό τήν περιρρέουσιν ἀκαταστασίαν, τούς ἀδελφοκτόνους πολέμους καί τήν τρομοκρατίαν, τελεῖ ὑπό σύγχυσιν καί φόβον.

Ἡ ἐορτή τῆς Ἀναστάσεως ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τούς κατοίκους τῆς Ἀγίας Γῆς. Καί τοῦτο διότι ἀπό τήν Ἀγίαν Γῆν καί δῆ ἀπό τήν ἀγίαν πόλιν Ἱερουσαλήμ ἐξέλαμψε τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τό φῶς τῆς ἐλπίδος, τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καί τῆς συνδιαλλαγῆς.

Ἐν προκειμένῳ ἡ πόλις ἡμῶν ἡ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας ἀποτελεῖ ζωντανήν μαρτυρίαν τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεως, τῆς εἰρήνης καί τῆς ἀρμονικῆς συνυπάρξεως μεταξὺ τῶν Μουσουλμάνων καί τῶν Χριστιανῶν κατοίκων αὐτῆς.

Ἡ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀδιάκοπος παρουσία τοῦ Πατριαρχείου τοῦ Ἑλληνορθόδοξου (Rum Orthodox) τῶν Ἱεροσολύμων μετά τῶν πιστῶν μελῶν αὐτῶν τῶν Χριστιανῶν ἐν Κανᾶ ἀποτελεῖ ἀδιάψεστον ἀπόδειξιν ὅτι πράγματι ἐδῶ ἐν τῷ ἱερῷ καί Ἀγιογραφικῷ τούτῳ τόπῳ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐποίησε τήν ἀρχήν τῶν σημείων καί ἐφάνέρωσε τήν δόξαν αὐτοῦ .

Ἡ δέ φανερωθεῖσα δόξα τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ἄπειρον ἀγάπην καί φιλανθρωπίαν Αὐτοῦ. «Ἐάν τις εἴπῃ ὅτι ἀγαπᾷ τόν Θεόν καί τόν ἀδελφόν αὐτοῦ μισῇ, ψεύστης ἐστὶ. Ὁ γάρ μή ἀγαπῶν τόν ἀδελφόν ὃν ἐώρακε, τόν Θεόν ὃν οὐκ ἐώρακε πῶς δύναται ἀγαπᾶν;» (Α΄ Ἰωάν. 4,20).

Ἡμεῖς κατὰ τήν ταπεινήν διακονίαν ἡμῶν ὡς ἡγουμένου τοῦ Ἱεροῦ τούτου προσκυνήματος, τοῦ γνωστοῦ «Τοῦ ἐν Κανᾶ γάμου», ἀλλά καί ὡς πνευματικοῦ ποιμένος ἐγενόμεθα κοινωνοί τῆς ἀρμονικῆς καί ἀγαπητικῆς ταύτης ἐμπειρίας μεταξὺ τῶν πολιτῶν τῆς Κανᾶ.

Σήμερον, ἡμέρα κυριώνυμος καί ἐόρτιος τῆς εὐλογηθείσης πόλεως ὑμῶν Κανᾶ, Ἡμεῖς καί ἡ τιμία συνοδεία ἡμῶν μετά Ἱεραρχῶν καί Ἱερέων ἠξιώθημεν τῆς συμμετοχῆς εἰς τήν χαράν καί εὐφροσύνην Αὐτῆς.

Ὅπως ὑμεῖς οἱ κάτοικοι τῆς Κανᾶ καυχᾶσθε ἐν Κυρίῳ διὰ τόν ἱερόν τοῦτον τόπον ὑμῶν, οὕτω καί ἡμεῖς ὡς Πνευματική ἡγεσία καυχώμεθα ἐν Χριστῷ δι' ὑμᾶς καί διὰ τήν πόλιν ὑμῶν.

Λέγομεν δέ τοῦτο διότι τό Ἱερόν προσκύνημα «τοῦ ἐν Κανᾶ γάμου», ὡς καί τοῦ γενομένου θαύματος τῆς μεταβολῆς τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον καλόν ἀποτελεῖ τόπον παραμυθίας πνευματικῆς ἀναψυχῆς, ἀλλά καί θείας ἐνισχύσεως διὰ πάντας τούς προσερχομένους ἀπό τά πέρατα τοῦ κόσμου ἐπισκέπτας καί εὐλαβεῖς προσκυνητάς.

Ἐπὶ δέ τούτοις θερμάς ἐκφράζοντες εὐχαριστίας εἰς πάντας ὑμᾶς, ἰδιαιτέρως εἰς τόν λίαν ἡμῖν ἀγαπητόν ἐκπρόσωπον ἡμῶν καί ἡγούμενον Ὀσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Χρυσόστομον καί τούς ἀξιοσεβάστους συνεργάτας αὐτοῦ τόν κύριον Χουσάμ Ἀμπντελνούρ, Ἀντνάν Μάταρ καί Αἴσσα Τζαράϊσε κ.ἄ. κατακλείομεν διὰ τῶν προτρεπτικῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγοντος: «Ἀδελφοί, στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἅς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς

ἡμῶν. Αὐτός δέ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί θεός καί Πατήρ ἡμῶν, ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς καί δούς παράκλησιν αἰωνίαν καί ἐλπίδα ἀγαθήν ἐν χάριτι, παρακαλέσαι ὑμῶν τὰς καρδίας καί στηρίξαι ὑμᾶς ἐν παντί λόγῳ καί ἔργῳ ἀγαθῷ», (Β΄ Θεσ. 2, 15-17).

Χριστός Ἀνέστη.

Τούτων τελειωθέντων ὁ Μακαριώτατος ἐπραγματοποίησε ποιμαντικές ἐπισκέψεις εἰς Κανᾶ καί εὐθύς ἀμέσως ἀνεχώρησε δι' Ἱερουσαλήμ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

[httpv://youtu.be/1QxcmD3LRRU](http://youtu.be/1QxcmD3LRRU)

ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC"
returns="included" maximum_entity_count="500"]